

въ нея, купчина цвѣтя и нѣколко лѣхи съ зеленчукъ. Кжщата сжщо бѣше грижливо измазана. Но всичко това малко измѣняше безутѣшния видъ и голѣмата бѣднотия наоколо. Едно мършаво куче се надигна изъ сѣнката на оградата и се накани да залае, но веднага пакъ лѣниво се отпусна и заслѣди само съ очи чуждитѣ хора, които влизаха.

Прѣдвождани отъ Гроздана, фелдшерътъ и слѣдъ него дѣдо Петъръ влѣзоха въ хаея. Двѣ жени бързо и почтително се изправиха, щомъ ги видѣха. Едната бѣше Петра, другата — баба Ангелина, която, между другитѣ си изкуства, знаеше и да бае. Рамадановъ не бѣше разположенъ сега да се кара съ старата знахарка, мина край женитѣ и се приближи до болното. То бѣше осемдеветъ годишно момченце, съ изпито и блѣдно лице, съ избистрени сини очи, които гледаха мечтателно и скръбно. Тежко халище го завиваше чакъ до гърдитѣ и върху него бѣха отпуснати ржцѣтъ му, слаби и отнѣли. Рамадановъ почна внимателно прѣгледа си. Той обичаше своята професия, гордѣеше се съ дългата си практика и срѣдъ най-опаснитѣ болести работѣше безстрашно и усърдно. Той ставаше тогава грубъ, придиричивъ, нетърпимъ почти. Но сега фелдшерътъ изглеждаше съвсѣмъ другъ — любезенъ, внимателенъ и кроткъ. За него не бѣше трудно да разбере, че нещастieto е свило гнѣздото си въ тая кжща и болестъта на това дѣте не е нито първата, нито послѣдната неволя тука. Той искаше да помогне, колкото може, слушаше внимателно обясненията на Петра, разпитваше малкия и между въпроситѣ си примѣсваше и нѣкоя галена дума. Накрай той остави прахове и други лѣкарства, обясни и какъ ще трѣбва да се даватъ. Дѣтето имаше обикновена треска и никаква опасностъ нѣмаше. Но Рамадановъ виждаше, че въ безпокойствието на майката ридаетъ съвсѣмъ друга, голѣма и скрита мжка. Честниятъ и до-